

קולנוע

פסטיבלים

הדים מן הנילוס

● יומיים אחרי הסיום הרישמי של פסטיבל הסרטים הרביעי בקאהיר, עדיין עסקה מזכירת הפסטיבל, מארי גארדן, בענייני הפסטיבל. היא אירחה בביתה את שגריר סרילאנקה בקאהיר, הקרינה בפני חוג סגור של עיתונאים סרט תיעודי על סרילאנקה ונופיה המרהיבים, כהמשך ל- הצגת הסרט מרידה, על המאבק לעצמאות סרילאנקה, שהוצג במסגרת הפסטיבל עצמו. מארי, שהיא עורכת מדור הקולנוע של השבועון אל מוסוואר, היתה הרוחפת להזמנת העיתונאים הישראלים לפסטיבל, ולא שכחה להקפיד ולהזמין את עורכי ה- מדור הזה, שהיו העיתונאים הורים היחיי דים באותה ההזדמנות. שגריר סרילאנקה, שהופעת מנוכחות ישראלית בלתי צפויה זו, בירך גם אותנו וגם את מארי על ה- יוזמה המקורית.

● אנריקו מאסיאס לא עצם עין אחרי פגישתו עם הנשיא אנדרו אל- פאדאט. הוא נזכר, שהאמרגן שטיפל בו בתחילת דרכו בפאריס, אדי מרואני, אמר לו אז: "יבוא יום ותשמש שליח מצוה בעניין השלום". מאז עברו שנים רבות ומאסיאס שכח את העניין. "לא מצאתי שום הגיון בנבואה זו, כי מעולם לא עסקתי בפוליטיקה, אבל כשנפגשתי עם הנשיא סאדאט הוא אמר לי כי הוא מבקש ממני להודיע לעולם כולו, באמצעות השירים שלי, שאת תהליך השלום אי- אפשר לעצור, נזכרתי במה שאמר לי אז מרואני."

● מילבד היותו מנהל פסטיבל הסרטים בקאהיר המבקר של הגדול ביומני מצ- ריים, אל אהרם, עוסק כמאל אל- מלאח בחקר מצריים העתיקה.

בוכבת אורמוזה אנדרס, צלם העיתונות אמיל כאראם והשחקנית אלכסנדרה סטיוארט בפסטיבל קאהיר הפגישה שכזאת!

שהתגלה בצירוי הקיר בקברים. הספינה מוגנת עתה, סגורה ברב ימות השנה, בהיכל מיוחד מאחרי הפירמידה הגדולה של חופו. כמחווה של כבוד לאלוהיבת טיילור, נפתח ההיכל במיוחד וכמאל אל- מלאח הציג בפני האורחת את הספינה.

הוא הונח על ספינת-שמש, שחצתה את הנילוס בכיוון השמש, ממזרח למערב, ב- משך יממה שלמה. בזמן זה, כך סברו, עוברת רת נישמת המת לעולם הבא. גילוי של כמאל אל-מלאח נתן למעשה סימוכין למה

גאוותו הגדולה היא על גילוי ספינת- השמש באחד המחבואים הכמוסים ביותר, שלמרגלות הפירמידות הגדולות. המצרים האמינו שהגוף צריך להישמר בשלמותו בתוך הפירמידות, אולם בטרם ייטמן שם,

● אורמוזה אנדרס ואלכסנדרה סטיוארט נפגשו במצריים. הפגישה לא היתה מתוכננת. בהזדמנות זו נזכרה אלכ- סנדרה בפגישתן הראשונה, שנערכה דווקא בחיפה. אלכסנדרה היתה אז שחקנית ב- שלבים הראשונים של הקאריירה שלה, וזכתה לתפקיד בסרטו של אופו פרמינג'י ג'ר אסטודוס. ואילו אורסולה לא חלמה

הקולנוע המצרי - לאן?

מ צריים היא המעצמה הקולנועית ה- גדולה ביותר במזרח התיכון. לה המסורת הארוכה ביותר בענף, אמצעי ה- הפקה הרבים ביותר, והתפוקה השנתית ה- גדולה ביותר בין כל שכנותיה. להלכה - עסק משגשג, למעשה: עסק בשלב מעבר, עד היום נבע המימון להפקות המצריות בעיקר ממקורות ערביים, באמצעות הבני- קים בלבנון. היום, בעיקבות שיבוש היחסים עם מדינות הסיוע, נחסם חלק גדול מן הכספים, והמצרים משגשים מותניהם ב- כוונה להמציא את המימון מבית. הם מבטי- חים להוריד את הוצאות הייצור על מנת לכסות את ההשקעה במצריים עצמה, ו- להעביר את הדגש אל בעיות מצריות ספציפיות, שהמשיקעים מבוזזים לא התלהבו מהם בעבר.

ואמנם יש נכונות מצד כל אגפי ההפקה לשותף פעולה זה עם זה. נכונות המצביעה על יחסי ידידות ועל הכבוד ההדדי ה- שוררים בין העוסקים בענף במצריים, שלא כמו במקומות רבים אחרים. ראשית, צריך להבין שהתעשייה המצרית בצורתה הנוכ- חית היא תעשייה המכוונת בעיקר על-ידי פולחן כוכבים. שחקנים כמו חוסיין פהמי ומחמוד יאסין, ושחקניות כמו פתה הממה או נאגלה פתחי, יכולים להופיע בעת ובי- עונה אחת על כמה מבדי מצריים, בסרטים שונים, מבלי שהקהל יתעייף מהם או ירצה לשנות את התפריט. נוכחותו של כוכב נערץ בסרט היא חיונית, ובלעדיו חוששים המפיקים להיכנס להרפתקת-ההפקה.

ריקודי בטון

וחיי-משפחה

ב תקציב של סרט מהווה שכרם של כוכבים אלה את הסעיף המרכזי. עם זאת, סרט מוצע במצריים עדיין עולה חצי מחירו של סרט ישראלי. וזאת אולי הסיבה שמספיקים לעשות שם כ-50 סרטים בשנה, אפילו בשנים הפחות מוצלחות. בעבר היו שנים שבהן ייצרה מצריים כ-80 סרטים בשנה.

אמנם, רוב ההפקות הן מיסחריות, מן הסוג שהוליוויה הישראלית נוהגת להציג בימי השישי בתוכנית הערבית. אך גם ב- סרטים אלה ניתן ניתן להבחין לא פעם

בנסיגה לנגוע בבעיות כאובות יותר. כדברי חוסיין פהמי, כוכב בעל-כורחו שהתכוון להיות במאי: "זה צריך להיות במסגרת של אהבה, ריקודי-בטון וחי-משפחה, אחרת הצופים אינם מקבלים זאת". והצופים שולטים בכיפה, שהרי התעי- שייה המצרית אינה מקבלת תמיכה מ- שלתית שהיא. משום כך מיסטר הסרטים המעזים לחרוג מן המסגרת הברורה הזאת הם מעטים, וגורלם בשוק קשה. לדוגמה: אלכסנדריה מדוע, סרט הייצוג של מצריים

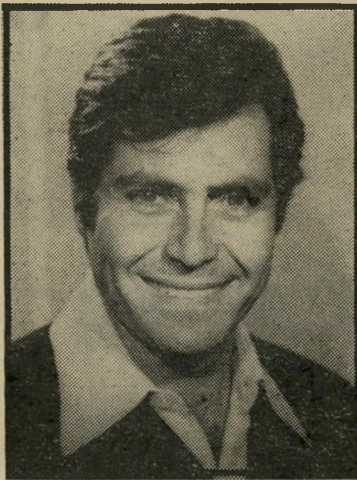
שהרי לא יתכן שבארץ בת 41 מיליון תוש- בים יהיה מיספר בתי-קולנוע כימעט כמו בישראל. ראשית, עומדים לחוקק חוק, ש- לפיו כל בניין מיושרים גדול חדש יהוייב להכיל לפחות בית-קולנוע אחד. שנית, עומדים לשחרר ממכס את כל הרוכשים ציוד הקרנה לבתי-הקולנוע; וזהו עניין חיוני, בהתחשב בעובדה שכמעט כל בתי- הקולנוע המצריים לא הידשו את מער- כותיהם מזה שנות דור. ושלישית, מבטי- חים היום לבעלי בתי-הקולנוע החדשים,

השחקנית נאגלה פתחי, הבמאי אשרף פהמי והשחקן מחמוד יאסין למען קולנוע מצרי ריווחי

בשנה האחרונה, שקיבל פרסים וזכה לשב- חים, אבל סיבך את יוצרו, יוסף שאהין, בחובות עד מעל לראש. כי שאהין רצה לעשות סרט מורכב יותר, עשיר יותר בדמויות ובעלילות-מישנה, ואמין יותר מ- בחינת מקום ההתרחשות ותקופתו. התקציב עלה פי שניים מן הרגיל, כשהבעיות של ההפצה בארצות ערב אינן פוסחות עליו, למרות עמדותיו הפוליטיות המתקדמות. מי שבכל זאת עומד לזכות בתמיכה ב- מצריים, ובעתיד הקרוב, הם דווקא בתי- הקולנוע, התמיכה חיונית לכל הדעות,

שהיו פטורים ממסים במשך חמש השנים הראשונות לפעולתם. אם מוספים על כך את היוזמה, להביא חשמל למאות כפרים השרויים עדיין ב- עלטה, ולצייד אותם אחר כך באולמות- קולנוע, הרי ברור שיש למצריים סיכוי סביר להסתמך בעתיד על שוק מקומי משגשג. שוק כזה יוכל לקלוט בהצלחה לא רק את התוצרת המקומית, אלא גם מיגוון הולך וגדל של סרטי חוץ, המתקשים היום להגיע אל קצות הנילוס הן בשל בעיות הפצה והן בשל בעיות צנוורה.

שחקן חוסיין פהמי לחיי האגוד שבוך

או עדיין על קאריירה של שחקנית. היא הסתפקה בתפקיד אשת-איש, כשבעלה הוא כוכב הקולנוע דאו, ג'ון ד'רקו. זה היה לפני 20 שנה. היום אין עוד איש הנוכר את דרק, אורסולה הפכה מאז לנערת גיימס-בונד ולכוכבת זוהרת בסרטי-פעולה למיניהם, ואילו אלכסנדרה סטיוארט היתה לאחת השחקניות החביבות ביותר של הגל החדש הצרפתי.

● מצריים אינה רק הגדולה ביצרניות הסרטים של העולם הערבי, אלא גם ה- מובילה בייצור סרטים ביבשת אפריקה. על תפקידה זה הופנו שאלות לשחקנים ולמפיקים במסיבות העיתונאים שנערכו בפסטיבל. התשובות רומזות על היחסים הקיימים היום בין הקולנוע המצרי לזה של היבשת השחורה. לדברי השחקן מחמוד